

κρυπτιάνην ἐδωρήθησαν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Χρήστου Μκχρυγιάνην, ὑπολογαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ.

Τὸ ὅπλον (καρυοφίλι), ὅπερ ἔφερεν ὁ Ἀλέξιος Γρίβας, ὁ ἐπικληθεὶς Γαρδικιώτης, ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Χρήστου Γ. Γρίβα, ὑπασπιστοῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Τὸ ὅπλον τοῦ ἀντιστρατήγου Σπύρου Μήλιου, δωρηθὲν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Ι. Σ. Μήλιου, ἀντιμοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς.

Σπάθη κυρτὴ (πάλλα) καὶ ὅπλον πλατύστομον (τρομπόνιον) δωρηθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Ἀνδρέου Κουντουριώτη, ἀνήκοντα εἰς τοὺς προγόνους αὐτοῦ κατὰ τὸν Ἐλληνικὸν ἀγῶνα.

Ἀργυροῦν ἐπίχρυσον πιστόλιον, δωρηθὲν παρὰ τοῦ κ. Γ. Β. Πετμεζᾶ, ὅπερ ἀνήκεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ Βασίλειον Πετμεζᾶν, καὶ ὅπερ εἶναι τὸ πρῶτον κροτῆσαν ὅπλον ἀμα τῇ τελέσει τῆς ἐν Ἀγίᾳ Λαύρᾳ τῶν Καλαθρύτων ὄρκωμοσίας.

Τηλεσκόπιον, ὅπερ ἀνήκεν εἰς τὸν κατὰ τὸ 1807 ἐν Λευκάδῃ ἐδρεύοντα Ρώσον στρατηγὸν, "Ἐλληνα δὲ τὸ γένος, Παππαδόπουλον, δωρηθὲν παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἥρωα Κατσαντώνην, ὃστις ἐδώρησεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐγκριτότερον τότε ὄπαδόν που, βραδύτερον δὲ δαφνοστεφῆ στρατάρχην Καραϊσκάκην, ὃστις κατὰ τὴν ἐν Φαλήρῳ στρατοπέδευσιν τὸ 1821 τὸ ἐδώρησεν εἰς τὸν σύντροφον τῆς Κατσαντώνικῆς ἐποχῆς συνταγματάρχην Φραγκίσκον, παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ὄποιού ἐδωρήθη ἥδη εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Σχολείου.

Διαβατήριον τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Υψηλάντου, δυνάμει τοῦ ὄποιού ὁ πρωτεργάτης τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας Ἀναγνωστόπουλος ὀδήγησεν αὐτὸν ἐκ Ρωσίας εἰς τὴν Ἐλλάδα ἐπὶ τῆς Ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, προσφερθὲν παρὰ τοῦ ἐν Λαμίᾳ ἐγκατεστημένου κ. Ἰωάννου Γεωργιάδου.

Τὸ ὅπλον (καρυοφίλι) τοῦ ἀντιστρατήγου Διοσκουριώτου, δωρηθὲν παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Ν. Ι. Διοσκουριώτου.

Τὸ ὅπλον (καρυοφίλι) τοῦ ὑποστρατήγου Δ. Ἀναστασοπούλου, προσφερθὲν παρὰ τῆς νύμφης αὐτοῦ κυρίας Μαρίας Θεοδώρου Δ. Ἀναστασοπούλου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Σχολῆς ὑπάρχουσι καὶ ἀλλα ἀντικείμενα ὄπλισμοῦ μεσαιωνικῶν χρόνων, ὡς καὶ ὄπλισμοὶ τῶν ἀγρίων φυλῶν τῆς Αἴγυπτου.

Διὰ δὲ τὸ διδακτικὸν τμῆμα ὑπάρχουν 200 περίπου ὅπλα ἐξ ὅλων τῶν συστημάτων μέχρι τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων, ὡς καὶ πάντα τὰ ἐν κρήσει καὶ μὴ βλήματα πυροβόλων.

Περὶ χριστιανικοῦ τινος μεσαιωνικοῦ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΗΜΑΤΟΣ

Μικρὰν ὀπτὴν πλίνθον, πρὸ ἐπῶν εἰς χειράς μου περιελθοῦσαν, δικυψιλάττω φέρουσαν μορφὴν ἀγαγλύφου σφραγίδος. Ἡ πλίνθος εὑρέθη κατὰ τὸ ἔτος 1869 ἀνορυττομένων θεμελιών οἰκίας τινὸς ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς πόλεως Αἰγίου, οὐ μακρὸν ἀρχαῖου χριστιανικοῦ ναοῦ, διτις κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ λαοῦ ὡκοδομήθη ἐντὸς σπηλαίου τῆς ἀποκρήμνου ὅχθης ἐν ἀπομιμήσει τῶν οἰκοδομῶν τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καὶ σύγχρονος τούτου. Οὐ πολὺ ἀπέχουσι τοῦ ναοῦ, γνωστοῦ τὰ νῦν ὑπὸ τὸ ὄνομα Παναγίας τῆς Τρυπητῆς, ἐρέπια μοναχικοῦ ἴδρυμάτος ἢ ιερομοναστηρίου, μέχρι τῶν ἡμερῶν τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως συντηρουμένου.

Ἐκ χειρώνακτος, τοῦ πρώτου εὑρετοῦ, ὁ κέραμος ἔτυχεν ἐν χερὶ φίλου προσώπου καλλιλίον εὐλαβεύμενου τὰ τοιαῦτα, παρὰ τοῦ ὄποιού ἐγὼ αὐτὸν δωρηθέντα ἀνελάμβανον.

Ο κέραμος φέρει σχῆμα ὁρθογώνιον, ὡς φαίνεται ἐν τῇ ἀνώ παρατιθεμένῃ εἰκόνῃ, μήκους 0,05 μ. πλάτους 0,04 1/2, ὁρίζομενον ὑπὸ τετραγώνου κρασπέδου ἀναγλύφου. Ἐν μέσῳ τῷ ὁρθογώνιῷ δείκνυται σταυρὸς σχῆμα, ἀνάγλυπτον ὡσπερτας, πρὸς τὸ κράσπεδον διπλόν, διεν αἱ ἀκραι αὐτοῦ προσεγγίζουσιν ἐπ' ὅλιγον διχοτομούμεναι. Ο σταυρὸς ὑπότος διαιρεῖ τὸ ὁρθογώνιον δάπεδον εἰς τέσσαρα τμήματα, ὡν ἔκαστον παριστὰ ἀνάγλυπτα ψηφεῖα τινα προφανῶς τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφαριθμήτου. Ο παρατηρητής ὁδηγεῖται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καλῶς ἐκ τῶν ἰδίων ψηφείων καὶ φυσικὰς θεωροῦνται τρία τὰ κεφαλαῖα Β, Σ καὶ Τ. Ως ἀνήκοντα εἰς τὴν πρώτην καὶ ἀνωτέραν σειράν. Δεξιόθεν τοῦ ἀνωτέρου καθέτου βραχίονος τοῦ σταυροῦ παρατηροῦνται τὰ ψηφεῖα Σ καὶ Τ. Τὴν κατωτέραν σειράν, ὑπὸ τοὺς δριζόντείους τοῦ σταυροῦ βραχίονας, ὡς αὐτοτελούσι δεξιόθεν τρία ψηφεῖα ἰδιορύθμους γραφῆς καὶ ἀριστερόθεν ἔτερα τρία.

Ἐπὶ τῇ ὁρίζῃ ἀναγνώσει τῶν ψηφείων δέον νὰ προσλάβωμεν ἐπακριβῆ ἐπίσης πυξίδα τὰ γῶτα

τοῦ κεράμου, ἀπίνακα ὑπὸ τοῦ τεχνουργοῦ ἐπλάσθησαν ἐν εἰδεῖς μικροῦ λοφίσκου ἢ ράχεως, διατρηταὶ ὄνται, πιθανῶς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς εὐχετρεστέρας κατὰ τὴν χρῆσιν χειρήσεως, ἢ καὶ τῆς τυχὸν ἀναρτήσεως τοῦ ὅλου μετὰ ταύτην. Τοῦ λοφίσκου, εἴτε τῆς χειρολαβίδος ταύτης, διατηρεῖται τὴν σήμερον τὸ ἡμισυ, φέρον τὸ μηνοειδὲς ὑπολειπόμενον τῆς διατρήτου ὅπῆς, ἀφ' οὐ ἀπεκόπη ποτὲ τὸ ἔτερον ἡμισυ.

Ἐκ πρώτης ἀρετηρίας ἔξέλαθον τὸν κέραμον τοῦτον ὡς ἔκτακτον, ἢ καὶ σπάνιον ἀρχαιολόγημα μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, εἰ μὴ τοῦ πρωτογενοῦς χριστιανισμοῦ, δὲν ἔτυχον ὄμως νὰ ἔχω πρόχειρον ἐπιστημονικόν τινα μίτον, ὅπως ἀποφανθῷ περὶ τῆς χρονολογίας, καθ' ἥν πράγματι ὁ κέραμος ἐπλάσθη. Υπολογιζόμενος τὸν τόπον, ὅπου ὁ κέραμος ἀνευρέθη, τὸ Αἴγιον, τμῆμα τῆς Ἀχαΐας, θίεν τὸ φῶς τοῦ γέου θρησκεύματος ἀνέλαμψεν ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων ἡμερῶν τῶν Ἀποστόλων, ἔξέλαθον τὸ προφῆταν ὁ Θησευτικὸν κειμήλιον ὡς ἔργον τεχνίτου μοναχοῦ, ὅστις παρὰ τῷ γειτνιαζόντι μοναστικῷ καθιδρύματι κατειργάζετο τοῦτο ἐν ἴδιορύθμῳ καὶ βαναύσῳ τῆς γραφῆς μεθόδῳ, πιθανῶς πρὸς χρῆσιν σφραγίδος ἢ τύπου ἐπίσταλλομένου ἐπὶ τοῦ ἀρτου τοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ προσφερομένου.

Ἡ σαφεστέρα ἐρμηνεία τῆς τε γραφῆς καὶ τῆς χρονολογίας τοῦ κεράμου ἐναπόκειται εἰς χεῖρας ἀνδρῶν ἐμπειροτέρων ἐμκυτοῦ περὶ τὴν ἐπιγραμματολογίαν, δυναμένων νὰ προσλάθωσι βοήθημα ἐκ τῆς παραβολῆς ὄμοιών τε χνουργημάτων σωζομένων ἐν τοῖς ἀρχαιολογικοῖς μουσείοις ἐν Ἐλλάδι καὶ ἀνὰ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην, ἰδίως ἐν Ἰταλίᾳ. Φρονῶ πρὸς τούτοις, ὅτι εἰς διάγνωσιν τῶν καθ' ἐκαστα θέλει συμβάλλει μεγάλως ἡ παράθεσις διαφόρων βυζαντινῶν χειρογραφημάτων, ἐκκλησιαστικῶν καὶ μή. Ἐμοὶ δὲ ἐπιτραπήτω νὰ ἀναφέρω, ὅτι ἐκ φιλοπεριεργίας ἵγηλατῶν ἐν τοῖς προχείροις ἐμκυτῷ βιβλίοις, παρετήρουν πρῶτον τὴν τυποπλαστίαν λίαν ἀρχαίας ἐκδόσεως τοῦ Ἀριστοτέλους (*Aristoteles. Apologia excusa per Des. Erasmus Roterdamum. Basiliae 1531.*) ἀλλ' ἐν αὐτῇ οὐδέν τι ἀνεύρον παρομοιάζον ἢ παρεμφερές τῇ γραφῇ ἐν τῷ κεράμῳ. Ὁμως ἐκ τύχης εἶδον ἐλληνιστὶ γεγραμμένας ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς ἐκδόσεως τοῦ Σταγειρίτου διαφόρους ἐπισημειώσεις, καὶ παρετήρουν ἐν πλειστοῖς λέξεσι τὸν τύπον τῆς γραφῆς παρεμφερῆ τῇ ἐν τῷ κεράμῳ. Τοῦ γεγονότος τούτου πειρεργίας χάριν ἡδη μνείας ποιούμενος ἀναμένω νεωτέρας καὶ βασιμωτέρας κοίσεις ἐτέρων φιλομούσων περὶ τοῦ ἀνὰ χεῖράς μου χριστιανικοῦ ἀρχαιολογήματος.

Ἐν Μεσολογγίῳ, τῇ 28 Φεβρουαρίου 1883.

Δ. Ε. ΝΙΔΕΡ.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΧΗΡΕΥΣΑΣΗΣ

[Κατὰ τὸν Alphonse Karr].

Τῆς χήρας γυναικος τὸ πένθος διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνδρὸς διαιρεῖται εἰς διαφόρους περιόδους.

1η ΠΕΡΙΟΔΟΣ.—Πλήρης ἀπελπισίας διαρκεῖ ἔξ έβδομαρχας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ ἐνδυμασία εἴνε ἀπλοῦν μαῦρον φόρεμα μάλλινον, ἐπικάλυψμα τῆς κεφαλῆς ἐκ μαύρης σκέπης καὶ περιώμιον τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Ή ἀπελπισία δὲν ἔρμόζει εἰς ὅλας.

2η ΠΕΡΙΟΔΟΣ.—Θλιψίς βαθεῖα, ἐντελής κατάπτωσις τῶν δυνάμεων ἐπὶ ἔξ πάλιν ἔβδομαρχας. Ή βαθεῖα θλιψίς καταφαίνεται ἐκ τῆς ἐνδυμασίας, ἡτις ἔξακολουθεῖ οὔσα ἐκ μαύρου μαλλίνου ύφασματος, ἡ δὲ κατάπτωσις ἐκ τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ὄντος τώρα λευκοῦ χρώματος.

3η ΠΕΡΙΟΔΟΣ.—Μετριασμὸς τῆς λύπης διὰ τῶν παρηγορητικῶν λόγων τῶν φίλων· ἡ θρηνοῦσα ἐλπίζει νὰ ἐπανεύρῃ τὸ προσφιλές ἀντικείμενον τῶν δακρύων της εἰς ἄλλον κόσμον, καλλίτερον. — Τὰ μελαγχολικὰ αὐτὰ αἰσθηματα διαρκοῦσιν ἀκριβῶς ἔξ μηνας καὶ ἐκδηλοῦνται διὰ φρέματος μαύρου μεταξώτου ἀντικαταστήσαντος τὸ μάλλινον τὸ καλύμμα τῆς κεφαλῆς εἴνε ἀκόμη ἀπὸ λευκὴν σκέπην.

4η ΠΕΡΙΟΔΟΣ.—Ἡ Πρόνοια ἐπουλόνει τὰ τραχύματα τῆς καρδίας. Ή θλιψίς δὲν ἔχει νῦν τὴν πρώην ζωηρότητα ἢ ἐκ διαλειμμάτων. Ενίοτε μάλιστα ἡ πενθοῦσα φάνεται λησμονούσα τὴν ἀτυχίαν της, ἀλλ' αἰρνητις μία τις περίστασις, ἀσχετος κατὰ τὸ φαινόμενον, τὴν ὑπενθυμίζει ἀποτόμως καὶ τὴν βυθίζει ἐκ νέου εἰς τὴν θλιψίν. Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναμιμνήσκεται τὰ ἐλαττώματα τοῦ περιποθήτου συζύγου, εἰς ἡ ὄμως ἀντιτάσσει ἀμέσως τὰ πολύτιμα προτερήματά του. Ἡ μονοτονία τοῦ πένθους καθίσταται ὄχληρα διὰ τὸν κόσμον· θίεν πρέπον νομίζεται νὰ ἐκδηλοῦται τοῦ λοιποῦ ἀπλῶς δι' ἀναμίζεως καὶ ἄλλου χρώματος εἰς τὸ μαύρον· τὸ πρᾶγμα εἴνε ἐντελῶς τὸ ἔδιον καὶ οὕτω πρέπει νὰ ἐννοήσται.

5η ΠΕΡΙΟΔΟΣ.—Ἡ λύπη μετεβλήθη νῦν εἰς πρεσβεῖαν μελαγχολίαν, ἡτις θὰ διαρκέσῃ καθ' ὅλον τὸν ἐπίλοιπον βίον. . . ἔξ έβδομαρχας. Τὸ τρυφερὸν αὐτὸν καὶ συγκινητικὸν αἰσθηματα ἐκδηλοῦνται δι' ἐνδυμάτων ἀνοικτοῦ χρώματος, ἀλλ' ὅμοιοράων. Ολιγωτέρα εἴνε ἡ θλιψίς διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ μακριοῦ ἢ διὰ τὴν στέρησιν ἀναπληρωτοῦ.

Ν...

‘Ο λαβὼν εὐεργεσίαν τινὰ πρέπει νὰ τὴν ἐνθυμήσῃ — ὅχι νὰ τὴν ἐνθυμίζῃ ὁ παρασχὼν αὐτήν.